

Begrippenkader

MIGRANT

Alle mensen die hun regio of land hebben verlaten om elders te gaan wonen voor een korte of lange termijn. Dit kan om vrijwillige redenen (studies, liefde, zin voor avontuur, betere toekomst) of onvrijwillige redenen (oorlog, vervolging, mensenrechten worden niet gerespecteerd, klimaat,...) Het kan hier gaan om Nederlanders die zich in België vestigen voor het werk tot Syriërs die hun thuis ontvluchten door de conflictsituatie.

VLUCHTELING

Volgens de conventie van Genève uit 1951 is een vluchteling:

‘Een persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren (...)’

Kortweg, vluchtelingen worden erkend:

- als ze gevlucht zijn uit hun land en zich buiten de grenzen van hun land bevinden
- als ze geen bescherming kunnen (of door de vrees niet willen) aanvragen in eigen land
- als ze een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van

■ hun etniciteit,

Dit begrip omvat huidskleur, afkomst of het behoren tot een bepaalde etnische groep. Voorbeelden zijn de Hutu's en Tutsi's tijdens de Rwandese genocide.

■ godsdienst,

Hier gaat het over geloofsovertuiging algemeen. Dus zowel theïstische, niet-theïstische als atheïstische overtuigingen. We denken hier bijvoorbeeld aan Christenen in Syrië, Joden in Nazi-Duitsland tijdens de 2de wereldoorlog, etc...

■ nationaliteit,

Dit begrip gaat verder dan enkel staatsburgerschap. Het gaat hier ook over mensen die tot een groep behoren die wordt bepaald door een linguïstische, etnische of culturele identiteit. Voorbeeld hiervan: Tsjetjenen in Rusland. Het is een criterium dat tegenwoordig niet zo vaak meer gebruikt wordt. Na de val van de Sovjet-Unie

toen mensen vervolging vreesden puur omwille van het nationaliteit werd dit criterium wel vaak in het leven geroepen om mensen internationale bescherming te verlenen.

■ politieke overtuiging,

Een afwijkende politieke overtuiging kan je in vele landen duur te staan komen. Denk maar aan kritische journalisten in Turkije, politiek actieve Koerden in Syrië, etc...

■ sociale groep,

Hiermee worden mensen bedoeld die een bepaald kenmerk gemeen hebben, al dan niet aangeboren, of een gemeenschappelijke achtergrond die niet gewijzigd kan worden of delen een kenmerk dat fundamenteel is en dus ook niet gewijzigd kan worden. Denk hierbij bijvoorbeeld aan meisjes in Guinee die het risico lopen op genitale verminking, vakbondvoorvechters in Bangladesh of homoseksuelen in Nigeria.

OPMERKING:

in het dagelijks taalgebruik wordt de term 'vluchteling' vaak gebruikt om mensen aan te duiden die hun thuis hebben verlaten omwille van een bepaald gevaar (vervolgving, conflict, natuurrampen, etc.). Wanneer wij het over vluchtelingen hebben, verwijzen we enkel naar personen die op basis van de conventie van Genève als vluchteling erkend zijn zoals hierboven beschreven.

SUBSIDIAR BESCHERMDE

Dit specifiek statuut bestaat, in tegenstelling tot het vluchtelingenstatuut dat in het merendeel van alle landen ter wereld wordt erkend, enkel in Europa. Het werd in België ingevoerd op 10 oktober 2006 op basis van een EU-richtlijn uit 2004 die de lidstaten verplichtte om dit bijkomende beschermingsstatuut in te voeren.

Subsidiare bescherming wordt toegekend aan mensen die niet in aanmerking komen voor het vluchtelingenstatuut of voor een verblijf op grond van medische redenen, en die aantonen een reëel risico te lopen op ernstige schade in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Het gaat dus om mensen die bescherming nodig hebben, maar die tussen de mazen van het net glippen om als vluchteling erkend te worden. Waar het vluchtelingenstatuut vaak te maken zal hebben met een hele persoonlijke en individuele vorm van gevaar (bijvoorbeeld een geheime dienst die een heel specifieke persoon aanvalt omdat hij een afwijkende politieke mening heeft), gaat het bij subsidiare bescherming in veel gevallen over een algemene gevaarlijke situatie waar iemand het slachtoffer van dreigt te worden. Een situatie die voor veel meer mensen bedreigend is.

Zo zal iemand die vlucht voor bombardementen in de stad waar hij woont normaal gezien subsidiare bescherming krijgen, net als alle andere mensen uit het getroffen gebied. Vecht een persoon mee aan de zijde van een specifieke politieke groepering of verzetsgroep, dan zal hij meestal als vluchteling erkend kunnen worden.

VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

Voorheen asielzoeker (de term is in 2018 veranderd): mensen op de vlucht die officieel internationale bescherming of asiel aanvragen om zo in een ander land dan hun herkomst land bescherming te krijgen. Iedereen heeft het recht om dit aan te vragen. Iedereen die in deze procedure zit wordt zo genoemd.

INTERN ONTHEEMDE

Of interne verdrevene (Engels: Internally displaced person) is een persoon die gedwongen is zijn woonplaats te ontvluchten maar wel binnen de grenzen van zijn eigen land blijft. Een intern verdrevene is daarom dus niet hetzelfde als een vluchteling, maar de oorzaken om de vlucht te gaan zijn vaak wel gelijkaardig, zoals oorlog of geweld.

In totaal zijn er wereldwijd 70,8 miljoen mensen op de vlucht (*cijfers van 2019*¹). Bijna twee derde van hen vlucht binnen hun eigen land en zij zijn daardoor intern ontheemd (UNHCR).

¹ <https://www.unhcr.org/figures-at-a-glance.html>

STAATLOZE

België heeft het Verdrag betreffende de status van Staatlozen, ondertekend op 28 september 1954 in New York, goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960. In dit verdrag wordt een staatloze gedefinieerd als 'een persoon die door geen enkele staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd'. Ze hebben dus van geen enkel land de nationaliteit. Er zijn in de wereld ongeveer 10 miljoen mensen staatloos. Ze worden door geen enkele overheid erkend en hebben dus geen paspoort of andere documenten, waardoor ze vele rechten ontlopen. Ze hebben het bijvoorbeeld erg moeilijk om beroep te doen op sociale voorzieningen, te trouwen, te werken, te reizen,... Kortom deze mensen zijn vogelvrij en verkeren niet in de mogelijkheid een bestaan op te bouwen.

DUBLIN-REGELING

Met de Dublin-regeling wordt de Europese Dublin III-verordening bedoeld. Deze verordening bepaalt welk Europees land de verantwoordelijkheid draagt voor het behandelen van een verzoek om internationale bescherming (voorheen asielaanvraag). Om te voorkomen dat een persoon in meerdere EU-lidstaten deze bescherming aanvraagt of zelf een EU-land uitkiest waar hij bescherming wil, legt deze verordening de specifieke criteria vast om te bepalen in welk land een persoon zijn procedure internationale bescherming moet doorlopen. Daarnaast zijn een duidelijke rangorde van deze criteria en een strikte procedure (om te bepalen of en hoe een persoon overgedragen wordt aan een ander EU-land) vastgelegd. Dit alles om 'asielshopping' te voorkomen en ervoor te zorgen dat landen hun verantwoordelijkheid nemen. Doordat de verordening in veel gevallen het land via hetwelke een persoon Europa binnenkomt aanwijst als het verantwoordelijke land, komt er veel druk te liggen op de landen aan de buitengrenzen van Europa zoals Italië en Griekenland. Zij zijn immers de landen waar de verzoekers als eerste arriveren. Vragen deze mensen om internationale bescherming als ze uiteindelijk na een reis vanuit bijvoorbeeld Italië in België aankomen, dan bestaat er dus een kans dat zij naar Italië worden teruggestuurd en dat men daar zal beslissen of deze mensen beschermd moeten worden in Italië of niet.

HERVESTIGING

Hervestiging is het selecteren en overbrengen van vluchtelingen van een land waar zij bescherming hebben gezocht, naar een derde land. Dit gebeurt wanneer deze vluchtelingen in gevaarlijke situaties leven of ze bepaalde behoeftes hebben die niet in het eerste opvangland kunnen ingevuld worden. Het is de UNHCR (Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de VN) die deze procedure coördineert. Er wordt altijd eerst gekeken of terugkeer naar het land van herkomst of lokale integratie in het eerste opvangland niet mogelijk zijn.

Het VN-vluchtelingenagentschap schat dat wereldwijd 1.2 miljoen mensen nood hebben aan hervestiging, maar gezien het beperkte aantal plaatsen maakt slechts één tiende van deze groep kans om ook effectief overgebracht te worden naar een derde land. Bovendien worden nu hoofdzakelijk Syriërs hervestigd, ten koste van vluchtelingen in Afrika, die gemiddeld pas hervestigd worden na 17 jaar in een vluchtelingenkamp. [Op onze website](https://www.caritasinternational.be/nl/asiel-migratie/erkende-vluchtelingen/hervestiging/)² vind je vele verhalen en meer informatie hierover

2 <https://www.caritasinternational.be/nl/asiel-migratie/erkende-vluchtelingen/hervestiging/>

EUROPA-TURKIJE-DEAL

Een deal die de Europese Unie op 20 maart 2016 sloot met Turkije om de ‘vluchtelingenproblematiek’ aan te pakken. Met Turkije werd afgesproken dat het meer migranten opvangt en zijn grenzen beter bewaakt, in ruil daarvoor krijgt het extra financiële steun van de EU, zou EU-lidmaatschap van Turkije weer besproken worden en zou er werk gemaakt worden van de afschaffing van de visumplicht voor Turken die naar de EU willen reizen (tot op heden zijn deze laatste twee nog niet vergevorderd, tot frustratie van Turkije). Een maatregel die in het oog springt binnen dit akkoord is dat elke migrant die op illegale wijze de EU binnen komt weer wordt terug gestuurd naar Turkije. Voor elke Syriër die teruggestuurd wordt neemt de EU een andere Syriër die zich in Turkije bevindt op. Door deze deal is het aantal migranten dat het Europese vasteland bereikt sterk verminderd, maar de mensen die nu vastzitten in Turkije of op de Griekse eilanden wachtend op een terugkeer naar Turkije (of een toelating tot het Europese vasteland) worden veelal vergeten.

MIGRANTEN IN TRANSIT

Dit zijn migranten die op doortocht zijn. Ze houden halt in een land dat niet het land van bestemming is. Vandaag wordt er veel bericht over mensen die in België aankomen maar eigenlijk Groot-Brittannië als hun eindbestemming zien en hier geen internationale bescherming willen aanvragen. De redenen waarom velen naar Groot-Brittannië willen zijn zeer uiteenlopend. Soms omwille van de taal, of het feit dat daar al familie of vrienden aanwezig zijn of omdat ze geloven dat het makkelijker is om in Groot-Brittannië een menswaardig leven op te bouwen in de illegaliteit. Hier vragen zij geen bescherming aan omdat dit vaak betekent dat zij met toepassing van de Dublin-regeling teruggestuurd kunnen worden naar een ander EU-land (en nog verder van Groot-Brittannië verwijderd geraken). Migrant in transit worden voor de federale regering een alsmar grotere prioriteit. Zo werd er in september 2018 een 9-puntenplan voorgesteld door toenmalige minister voor binnenlandse zaken Jan Jambon en staatssecretaris voor asiel en migratie Theo Francken als aanpak tegen dit fenomeen. [Een rapport](#)³ over deze migranten op doortocht waar ook Caritas International aan mee schreef, zoomt dieper in op wie deze mensen precies zijn en geeft vervolgens ook aanbevelingen.

LIBISCHE DETENTIECENTRA

Libië is een belangrijk transitland voor vele migranten. Vele asielzoekers op weg naar Europa die bijvoorbeeld van Sub-Sahara Afrika komen moeten het land door. In Libië is er echter geen asielbeleid. Iedereen die die er binnenkomt, verblijft en vertrekt uit Libië zonder papieren wordt opgepakt. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen vluchtelingen, migranten, kinderen of slachtoffers van mensenhandel. Deze mensen komen in grootschalige detentiecentra terecht waaruit ze uiteindelijk in theorie terug gedeporteerd worden naar hun land van herkomst. [Een recent VN-rapport](#)⁴ beschrijft de situatie in deze centra als extreem schrijnend waar er op grote schaal mensenrechten worden geschonden. Detentie van kinderen, verhongering, verkrachting en foltering zijn geen uitzonderingen. Europa blijft tot op vandaag (anno 2019) steun geven aan dergelijke kampen alsook aan de Libische kustwacht die migranten uit zee onderschept en ze naar deze centra brengt.

3 https://www.caritasinternational.be/wp-content/uploads/2019/02/jan2019_migranten_op_doortocht_in_belgie_0.pdf?x95829

4 <https://www.ohchr.org/Documents/Countries/LY/LibyaMigrationReport.pdf>

MENSENSMOKKELAAR

Een mensensmokkelaar is iemand die migranten (vaak tegen een hoge prijs) helpt om een internationale grens over te steken of in een land onder te duiken. Het gaat hier altijd over een onwettige vorm van migratie. Migranten zijn bereid een hoge prijs te betalen omdat ze vaak geen andere opties hebben. Er zijn zeer weinig manieren om op een legale manier te migreren wanneer je een conflictsituatie, natuurrampen of extreme armoede ontvlucht. Mensensmokkel is niet hetzelfde als mensenhandel waarbij het er om gaat geld te verdienen door het uitbuiten van mensen.

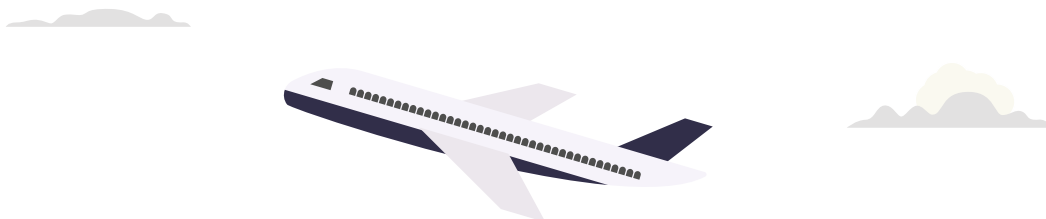
UITGEPROCEDEERD

Een verzoeker om internationale bescherming is uitgeprocedeerd wanneer hij een negatief antwoord heeft gekregen op zijn verzoek om internationale bescherming (eventueel bevestigd in een beroepsprocedure voor de rechtbank – de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in Brussel) en er geen andere manier en meer overblijven om hier op een legale manier te verblijven. In theorie dient hij dan het grondgebied te verlaten. Velen blijven echter toch in België omdat zij niet willen of kunnen terugkeren. Zij zullen een verder leven leiden in de illegaliteit waarbij ze op zeer weinig rechten kunnen rekenen.

VRIJWILLIGE TERUGKEER

Wanneer een verzoeker tijdens zijn procedure of erna besluit om toch terug te keren naar zijn land van herkomst kan dat. Iedereen, dus ook iemand zonder wettig verblijf, kan gratis terugkeren. In sommige gevallen wordt er ook een terugkeerpremie en re-integratiesteun voorzien. Bijvoorbeeld om medische kosten te dekken, een zaak op te starten, etc...

PERSOON ZONDER WETTIG VERBLIJF

Dit zijn mensen die niet over de noodzakelijke papieren beschikken om hier op een legale manier te verblijven. Het gaat hier bijvoorbeeld om mensen die uitgeprocedeerd zijn, mensen wiens voorlopige verblijfspapieren zijn vervallen of mensen die nooit een verzoek voor internationale bescherming hebben ingediend. Ook migranten in transit vallen hieronder. Zij leiden een illegaal bestaan en hebben bijzonder weinig rechten. Het is onmogelijk om te weten hoeveel mensen zonder wettig verblijf er in België zijn maar hun aantal wordt geschat op 100.000 tot 150.000.

Vluchten voor een betere toekomst

1. GRONDOORZAKEN

Er is meestal niet slechts één reden om te beslissen om alles wat je kent en liefhebt voorgoed achter te laten. De grondoorzaken van vluchtelingen zijn zeer divers en complex. Maar één ding is zeker: deze drastische stap zetten maar weinig mensen als het geen pure noodzaak is.

OORLOG, CONFLICT EN GEWELD:

Wereldwijd één van de belangrijkste redenen om te vluchten. Of ze nu op een rechtstreekse manier betrokken zijn in een conflict of ze in een gebied wonen waar er oorlog heerst. In Europa krijgen dit soort migranten meestal het statuut van subsidiaire bescherming (zie boven).

ANGST VOOR VERVOLGING:

Wanneer mensen bang zijn om vervolgd te worden op grond van hun ras, politieke overtuiging, lidmaatschap van een sociale groep, nationaliteit of religie. Vaak is dit het geval in dictatoriale regimes waar het uiten van een bepaalde mening erg zware gevolgen kan hebben.

NATUURRAMPEN:

Mede door de klimaatverandering worden er meer woestijnen gevormd en stijgt de zeespiegel, wat dan weer bijvoorbeeld overstromingen met zich meebrengt. Ook voedsel- en waterschaarste zijn hiervan een gevolg. Nog steeds bestaat er geen officieel statuut om mensen die hier slachtoffer van worden officieel bescherming te geven.

(KANS)ARMOEDE:

Wanneer mensen geen perspectieven of toekomst meer menen te hebben in hun eigen land, bijvoorbeeld omdat ze geen werk vinden of niet uit de spiraal van armoede geraken, nemen ze soms de beslissing om te migreren. Ze hopen dat ze werk vinden in het buitenland en zo aan een toekomst te bouwen voor zichzelf en/of hun gezin. Migreren om deze reden geeft geen recht op bescherming.

2. HOE EUROPA BEREIKEN?

- Vaak moeten mensen hun leven wagen alvorens ze van het asielrecht gebruik kunnen maken. Vaak is de vluchtroute ook geen verhaal van zuiver vertrek-aankomst maar blijven mensen soms vele maanden of zelfs jaren op een bepaalde bestemming hangen. Dit omwille van financiële noden bijvoorbeeld of omdat de grenzen afgesloten zijn. De bekendste routes zijn de Balkanroute die vanuit Griekenland of Turkije door landen als Macedonië of Bulgarije, Servië, Hongarije en Oostenrijk loopt. Ook de Libiërouten is een bekende waarbij migranten vanuit Libië met de boot naar Italië komen. Dan heb je nog de Maghreboute waarbij migranten vanuit Marokko de grens overstekken tot de Spaanse enclaves Mellila of Ceuta. Door het sluiten of openen van grenzen veranderen de vluchtroutes voortdurend.

- Helaas is een illegale tocht naar Europa vaak de enige manier om hier te geraken. Hoewel een verzoek indienen voor internationale bescherming een recht is van iedereen, zijn er bijzonder weinig manieren om dit op een legale manier te doen waarbij geen levensgevaarlijke tocht noodzakelijk is.

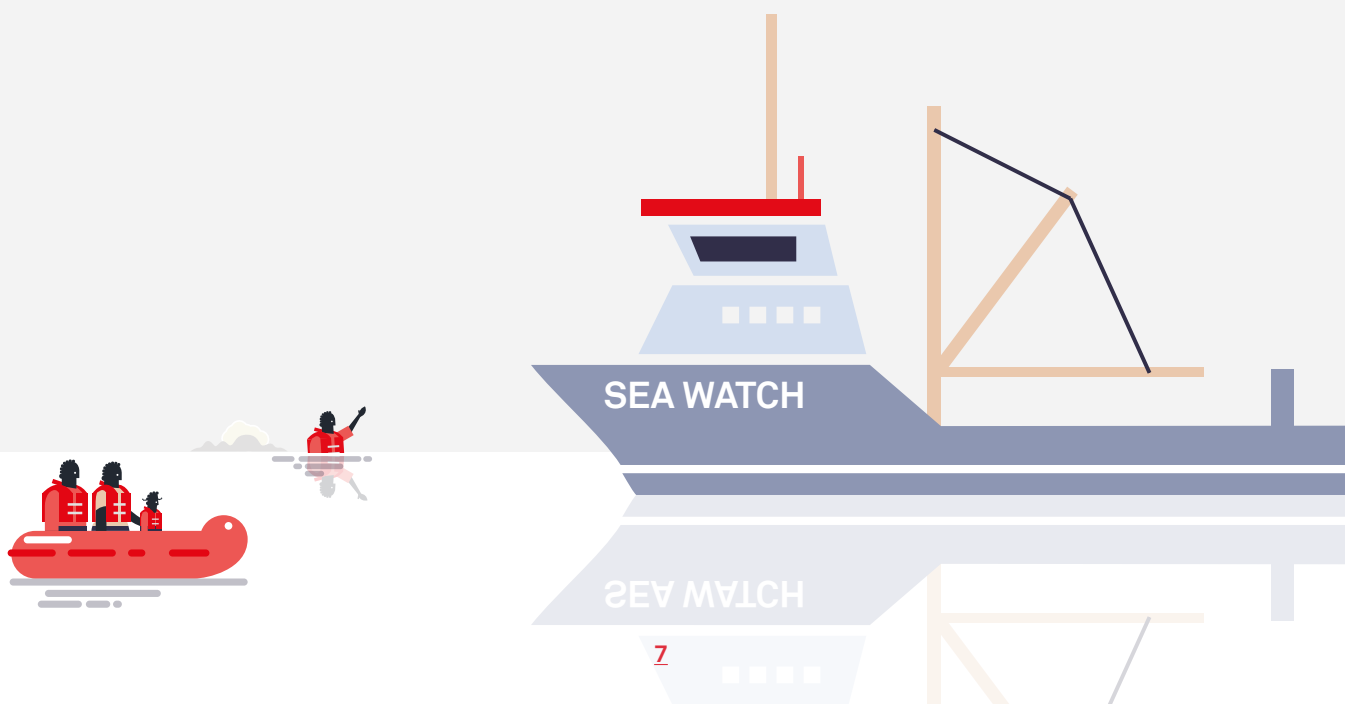

- België doet jaarlijks beloftes om via hervestiging (zie boven) een aantal vluchtelingen op te vangen. In 2018 engageerde ons land zich om 1.150 vluchtelingen te hervestigen, maar kon er uiteindelijk slechts 879 opvangen.

- Hervestiging is een van de weinige manieren waarop kwetsbare vluchtelingen legaal in veiligheid gebracht kunnen worden. België heeft sinds 2013 een structureel hervestigingsprogramma en engageerde zich sindsdien om steeds meer mensen over te brengen. Caritas vindt dat dit gerust nog verder mag geïntensifieerd worden.

- Volgens het rapport van de UNHCR 'Desperate journeys 2018' kwamen er in 2018 2275 mensen om het leven tijdens de oversteek naar Europa via de Middellandse zee. Dat zijn er gemiddeld zes per dag. Dit aantal is minder groot dan in 2017 maar desalniettemin is het risico om te sterven hoger geworden. In 2017 stierf 1 op de 38 mensen die zich aan de oversteek waagde. In 2018 was dat 1 op de 14. Belangrijkste oorzaak volgens dit rapport is het veranderende beleid rond reddingsacties van verschillende landen en de bezuiniging op de 'search and rescue'-operaties. Er heerst ook een alsmaar negatievere perceptie rond het redden van migranten op zee. Eind juni 2019 werd de Duitse kapitein Carola Rackete van het reddingschip Sea Watch 3 gevangen genomen in Italië na een reddingsactie van migranten op zee. Er gaan in Europa alsmaar meer stemmen op voor een wetgeving rond het strafbaar stellen van mensen redden op zee.

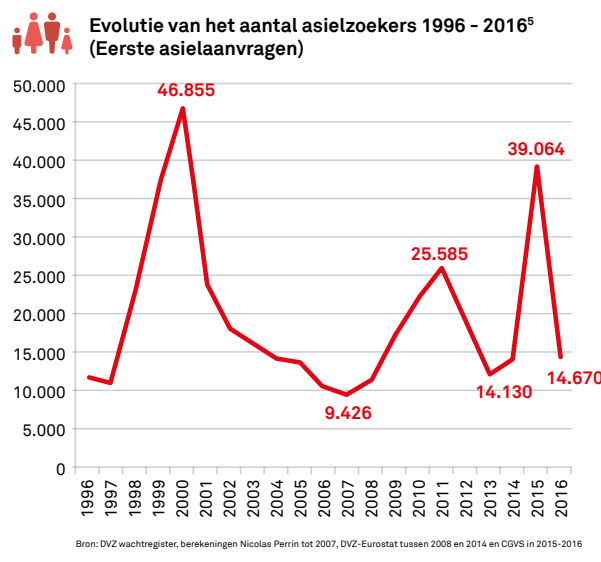

Migratie en vluchtelingen in België

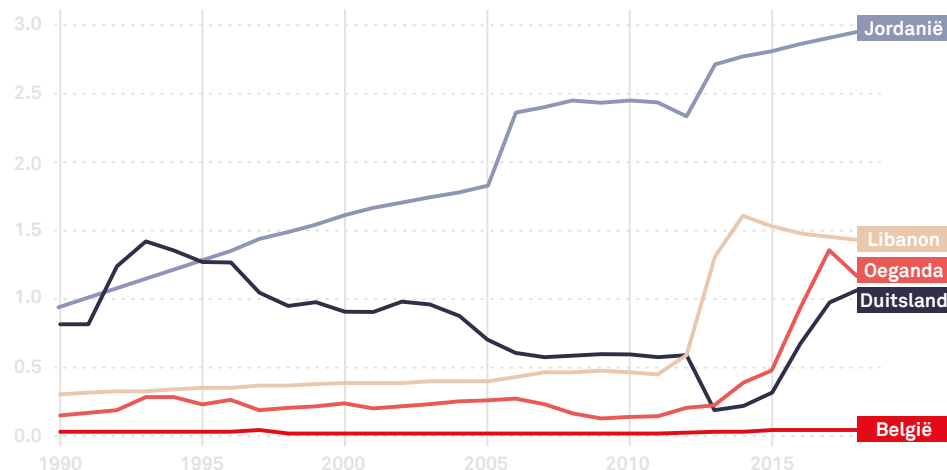
In 2015 was er een zogenaamde 'vluchtelingenpiek'. Welgeteld 39.064 migranten kwamen naar België en dienden een verzoek in voor internationale bescherming. Dat was meer dan dubbel zoveel als in 2014 maar nog altijd een pak minder dan in het jaar 2000. Toen waren er niet minder dan 46.855 die in België internationale bescherming aanvroegen. De conflicten in de Balkan lagen aan de grondslag.

Toch lijkt dit anders in ons collectief geheugen te staan. In de media waren er in 2015 verhitte discussies aan de gang waaruit een bepaalde 'sense of urgency' bleek. Men had het over de 'vluchtelingenproblematiek' en 'vluchtelingenstromen' en het leek op dat moment alsof er nooit meer een einde zou komen aan de 'vloedgolf' van mensen die hier bescherming zochten. De cijfers van asielaanvragen zijn sinds 2015 weer drastisch naar omlaag gegaan. Op [de website van het CGVS](#)⁶ kan je per jaar en zelfs per maand de cijfers bekijken van het aantal verzoekers om internationale bescherming in België.

De meeste mensen op de vlucht komen terecht in ontwikkelingslanden. De economisch en politiek meest stabiele landen vangen dus het minst aantal vluchtelingen op. Dat wordt hieronder geïllustreerd.

MILJOEN

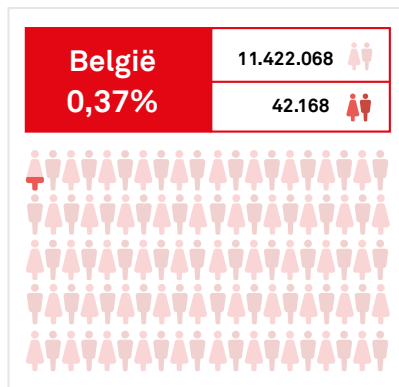
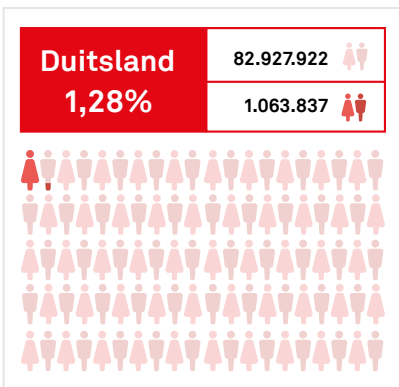
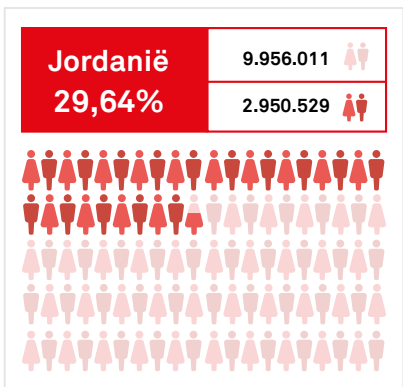
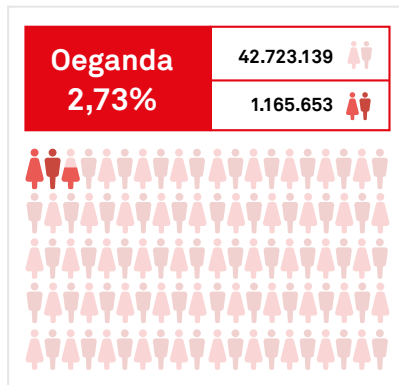
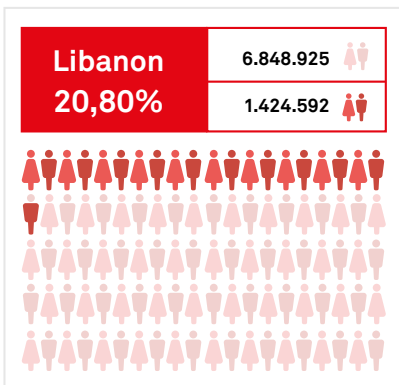
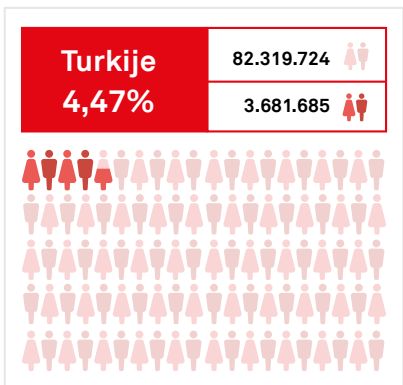
DEZE GRAFIEK TOONT EEN VERGELIJKING VAN HET AANTAL VLUCHTELINGEN IN VERSCHILLENDE LANDEN

⁵ [briefingpaper 11.11.11 VEILIGE ROUTES VOOR MENSEN OP DE VLUCHT: https://www.caritasinternational.be/wp-content/uploads/2017/10/Hervestiging-paper.pdf?x61187](https://www.caritasinternational.be/wp-content/uploads/2017/10/Hervestiging-paper.pdf?x61187)

⁶ <https://www.cgvs.be/nl>

PERCENTAGE VLUCHTELINGEN PER LAND

Asielprocedure in België

In fiche 3 gaan we dieper in op de asielprocedure in België. Hieronder toch kort de stappen die een verzoeker om internationale bescherming tijdens zijn procedure doorloopt in België.

DOEN VAN VERZOEK

Dit gebeurt doorgaans bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te Brussel maar kan ook gedaan worden aan de landsgrens (luchthaven of haven) of in een gesloten centrum of strafinrichting. Het verzoek wordt geregistreerd en er wordt eerst gekeken of België verantwoordelijk is voor het verzoek (zie Dublinprocedure). Indien België niet verantwoordelijk is wordt de verzoeker (terug)gestuurd naar het land dat de aanvraag moet behandelen. Indien België wel verantwoordelijk is legt de verzoeker een eerste kort interview af bij DVZ.

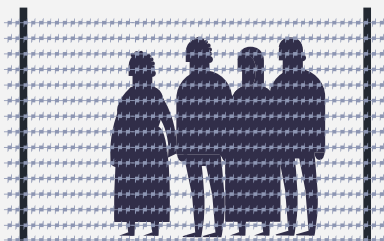

OPVANG

Gedurende de gehele procedure waarin de verzoeker op een beslissing wacht heeft hij recht op bed-bad-brood. Dat wil zeggen een plaats in een opvangcentrum en een kleine wekelijkse som zakgeld (meestal ligt dit rond de 6 tot 8 euro per week). De verzoeker kan ook rekenen op onder andere medische en juridische begeleiding. *Hier*⁷ vind je nog meer details over wat dit precies inhoudt. Meestal zit de verzoeker in een open opvangstructuur. Dat wil zeggen dat hij op elk moment naar buiten kan. Deze opvangcentra zijn meestal ingericht door Fedasil of het Rode Kruis/ la Croix Rouge. Een handvol opvangcentra wordt ingericht door andere organisaties waaronder ook Caritas International.

Sommige verzoekers komen in een gesloten centrum terecht. Zij zitten opgesloten tijdens hun asielprocedure en kunnen dus niet naar buiten. Dit gebeurt wanneer men een asielaanvraag indient aan een grens, bijvoorbeeld op een luchthaven. Het principe is dat mensen terechtkomen in een collectief centrum. Enkel in uitzonderlijke gevallen (hoge kans op een positieve beslissing, erg kwetsbare mensen, tijdens een korte periode na een positieve beslissing) kunnen zij in een individuele woning opgevangen worden. Het gaat dan om LOI's (lokale opvanginitiatieven) of huisvesting georganiseerd door specifieke organisaties (waaronder Caritas International).

⁷ <http://www.agii.be/thema/sociaal-medisch/materiele-opvang/verzoekers-om-internationale-bescherming-en-afgewezen-verzoekers-om-internationale-bescherming/wat-houdt-materiele-opvang-voor-verzoekers-om-internationale>

PERSOONLIJK ONDERHOUD BIJ HET COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR VLUCHTELINGEN EN STAATLOZEN (CGVS)

Het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht door het CGVS. De verzoeker vertelt zijn vluchtverhaal tijdens een interview met een medewerker van het CGVS die gespecialiseerd is in de regio waar de verzoeker vandaan komt. Er worden zeer gedetailleerde vragen gesteld om het verhaal te toetsen aan de werkelijkheid. Dit gesprek neemt meestal meerdere uren in beslag (normaal gezien een halve dag) en is zowel fysiek als mentaal zeer vermoeiend. Vervolgens onderzoekt het CGVS of de verklaringen correct zijn en of het de verzoeker volgens de conventie van Genève toelaat om het vluchtelingenstatuut te krijgen. Zo niet, onderzoekt het CGVS of de verzoeker in aanmerking komt om subsidiaire bescherming te krijgen. Kan ook de subsidiaire bescherming niet worden toegekend, dan wordt het verzoek geweigerd.

BEROEP

De verzoeker kan altijd beroep aantekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Ofwel wordt de beslissingen van het CGVS bevestigd ofwel gewijzigd ofwel geannuleerd. In dat laatste geval moet het CGVS een nieuw onderzoek voeren.

NA DE PROCEDURE

De procedure wordt afgesloten zodra de RVV een eindbeslissing heeft genomen. Er is altijd de mogelijkheid om een cassatieberoep in te dienen bij de Raad van State. De Raad van State doet geen inhoudelijk onderzoek maar gaat enkel na of de RVV de correcte procedure heeft gevolgd. Aan het einde van de procedure krijgt de asielzoeker bescherming, via het vluchtelingenstatuut of dat van de subsidiaire bescherming, of is hij uitgedeerd. Wanneer het verzoek definitief verworpen werd, krijgt de uitgewezen verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Meer uitleg over de asielprocedure vind je in fiche 3 of op de [website van CGVS](https://www.cgvs.be/nl/asiel)⁸.

⁸ <https://www.cgvs.be/nl/asiel>